ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
MICHAEL B. ELMER
της 4ης Ιουλίου 1996 *

Εισαγωγή

1. Στην παρούσα υπόθεση το Finanzgericht des Landes Brandenburg (Γερμανία) ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί διαφόρων ερωτημάτων που αφορούν τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1932/93 της Επιτροπής, της 16ης Ιουλίου 1993, για την καθιέρωση μέτρων διασφαλίσεως όσον αφορά τις εισαγωγές βυσσίνων [1] (στο εξής: κανονισμός 1932/93).

Οι κρίσιμες διατάξεις του κοινοτικού δικαίου

2. Η κοινή οργάνωση αγορών στον τομέα των οπωροκηπευτικών στηρίζεται στον κανονισμό (ΕΟΚ) 1035/72 του Συμβουλίου, της 18ης Μαΐου 1972 [2] (στο εξής: βασικός κανονισμός). Ο βασικός κανονισμός περιέχει στον τίτλο IV κανόνες σχετικούς με το καθεστώς των συναλλαγών με τις τρίτες χώρες. Συγκεκριμένα, προβλέπει — προς αποφυγή των διαταράξεων που οφείλονται σε προσφορές προϊόντων από τρίτες χώρες σε μη κανονικές τιμές — τον ετήσιο καθορισμό τιμών αναγωγής για ολόκληρη την Κοινότητα. Αν η τιμή εισόδου προϊόντων προελεύσεως τρίτων χωρών είναι χαμηλότερη από την τιμή αναγωγής, μπορεί να επιβληθεί, επιπλέον των δασμών, αντισταθμιστική εισφορά.

Το άρθρο 29 του βασικού κανονισμού προβλέπει μέτρα διασφαλίσεως σε περίπτωση σοβαρών διαταράξεων της αγοράς. Το άρθρο 29 έχει ως εξής:

«1. Δύνανται να εφαρμοσθούν κατάλληλα μέτρα [στο εμπόριο] με τις τρίτες χώρες:

— αν, μέσα στην Κοινότητα, συνεπεία των εισαγωγών ή των εξαγωγών, η αγορά ενός ή περισσοτέρων από τα προϊόντα που αναφέρονται στο άρθρο 1 υφίσταται ή απειλείται να υποστεί σοβαρές διαταραχές, οι οποίες θα ήταν δυνατό να θέσουν σε κίνδυνο τους στόχους του άρθρου 39 της Συνθήκης,

— (...)

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η δανική.

1 — ΕΕ L 174, σ. 35.

2 — ΕΕ ειδ. έκδ. 03/007, σ. 250, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2454/72 του Συμβουλίου, της 21ης Νοεμβρίου 1972 (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/008, σ. 182).

Τα μέτρα αυτά δεν δύνανται να εφαρμοσθούν παρά μόνον έως ότου, ανάλογα με την περίπτωση, είτε εκλείψει η διαταραχή ή η απειλή διαταραχής είτε οι ποσότητες που αποσύρονται ή αγοράζονται υποστούν σημαντική μείωση.

2. Αν προκύψει η κατάσταση που αναφέρεται στην παράγραφο 1, η Επιτροπή, κατόπιν αιτήσεως κράτους μέλους ή με δική της πρωτοβουλία, αποφασίζει τα αναγκαία μέτρα, τα οποία ανακοινώνονται στα κράτη μέλη και τυγχάνουν αμέσου εφαρμογής. Αν υπεβλήθη στην Επιτροπή αίτηση από ένα κράτος μέλος, η Επιτροπή αποφασίζει εντός εικοσιτεσσάρων ωρών από τη λήψη της αιτήσεως.

3. Κάθε κράτος μέλος δύναται να φέρει ενώπιον του Συμβουλίου τα μέτρα τα οποία ελήφθησαν από την Επιτροπή, εντός προθεσμίας τριών εργασίμων ημερών από την ημέρα της ανακοινώσεώς τους. Το Συμβούλιο συνέρχεται αμελλητί. Δύναται, κατά τη διαδικασία ψηφοφορίας που προβλέπεται στο άρθρο 43, παράγραφος 2, της Συνθήκης, να τροποποιήσει ή να καταργήσει τα μέτρα αυτά.»

Το άρθρο 32 του βασικού κανονισμού προβλέπει τη σύσταση μιας επιτροπής διαχειρίσεως οπωροκηπευτικών, που αποτελείται από αντιπροσώπους των κρατών μελών και προεδρεύεται από αντιπρόσωπο της Επιτροπής.

3. Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2707/72 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1972 [3], καθορίζει τις προϋποθέσεις εφαρμογής των μέτρων διασφαλίσεως στον τομέα των οπωροκηπευτικών (στο εξής: κανονισμός διασφαλίσεως). Το άρθρο 1 καθορίζει τα κριτήρια βάσει των οποίων εκτιμάται ο κίνδυνος διαταράξεως της αγοράς (όπως είναι ο όγκος των πραγματοποιηθεισών ή των προβλεπομένων εισαγωγών ή εξαγωγών, οι διαθέσιμες ποσότητες των προϊόντων στην αγορά της Κοινότητας, οι τιμές που διαπιστώνονται για τα εγχώρια προϊόντα στην αγορά της Κοινότητας ή η προβλεπόμενη εξέλιξη των τιμών αυτών).

Το άρθρο 3, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού διασφαλίσεως προβλέπει τα μέτρα που μπορούν να ληφθούν οσάκις προκύπτει η κατάσταση που αναφέρεται στο άρθρο 29, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού. Πρόκειται για την αναστολή των εισαγωγών ή των εξαγωγών ή για την είσπραξη φορολογικών επιβαρύνσεων κατά την εξαγωγή.

4. Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1234/93 της Επιτροπής, της 19ης Μαΐου 1993 [4] (στο εξής: κανονισμός περί καθορισμού των τιμών αναγωγής), ορίστηκαν οι τιμές αναγωγής των κερασιών για την περίοδο εμπορίας 1993.

5. Η Επιτροπή, αφού διαπίστωσε μια αύξηση των εισαγωγών κερασιών, θέσπισε, με

3 — ΕΕ ειδ. έκδ. 03/008, σ. 217.
4 — ΕΕ L 124, σ. 32.

τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1796/93, της 30ής Ιουνίου 1993 [5], ένα σύστημα πιστοποιητικών εισαγωγής.

6. Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1931/93, της 16ης Ιουλίου 1993 [6] (στο εξής: κανονισμός 1931/93), η Επιτροπή αποφάσισε να μην εφαρμόζει πλέον την τιμή αναγωγής στα βύσσινα.

7. Επιπλέον, την ίδια ημέρα, δηλαδή στις 16 Ιουλίου 1993, η Επιτροπή θέσπισε με τον κανονισμό 1932/93, στηριζόμενη ρητά στο άρθρο 29 του βασικού κανονισμού, ένα σύστημα ελαχίστης τιμής κατά την εισαγωγή και αντισταθμιστικών εισφορών για τα προϊόντα που δεν τηρούν την τιμή αυτή.

Ειδικότερα, το άρθρο 1 του κανονισμού 1932/93 ορίζει τα εξής:

«1. Κατά την εισαγωγή στην Κοινότητα των βυσσίνων που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 0809 20 20 και 0809 20 60, η ελάχιστη τιμή που πρέπει να τηρηθεί καθορίζεται σε 47,63 ECU ανά 100 χιλιόγραμμα καθαρού βάρους.

2. Όταν η τιμή εισαγωγής είναι χαμηλότερη από την ελάχιστη τιμή που αναφέρεται στην παράγραφο 1, εισπράττεται αντισταθμιστική εισφορά που ισούται με τη διαφορά μεταξύ των δύο αυτών τιμών.»

Ο κανονισμός 1932/93 τέθηκε σε ισχύ στις 18 Ιουλίου 1993, δηλαδή την επομένη της δημοσιεύσεώς του στις 17 Ιουλίου 1993 στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*. Το γερμανικό κείμενο του κανονισμού (και μόνο το κείμενο αυτό) χρησιμοποιούσε στον τίτλο, στις αιτιολογικές σκέψεις, καθώς και στις ίδιες του τις διατάξεις τον όρο «Süßkirschen» (γλυκά κεράσια), αντί του ορθού όρου «Sauerkirschen» (βύσσινα). Ωστόσο, στο γερμανικό κείμενο αναφερόταν, ορθώς, ο κωδικός ΣΟ 0809 20 60, ο οποίος αφορά τα βύσσινα. Στη γερμανική έκδοση της *Επίσημης Εφημερίδας των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* αριθ. L 176, της 20ής Ιουλίου 1993, δημοσιεύθηκε διορθωτικό του γερμανικού κειμένου του κανονισμού 1932/93, το οποίο ανέφερε ότι το σύστημα ελαχίστης τιμής αφορούσε αποκλειστικά τα βύσσινα.

Τα πραγματικά περιστατικά

8. Η Konservenfabrik Lubella Friedrich Bücker GmbH & Co. KG (στο εξής: Lubella) είναι παραγωγός κονσερβών. Στις 19 και 20 Ιουλίου 1993 η Lubella, για λογαριασμό της οποίας ενήργησε μια εταιρία μεταφορών, έθεσε υπό καθεστώς ελεύθερης κυκλοφορίας στο Zollamt (Τελωνείο του) Forst-Autobahn το φορτίο τριών φορτηγών οχημάτων, το οποίο ανερχόταν συνολικώς σε

5 — Κανονισμός για την εφαρμογή των πιστοποιητικών εισαγωγής για τα κεράσια που εισάγονται από τρίτες χώρες (ΕΕ L 163, σ. 28).

6 — ΕΕ L 174, σ. 34.

42 868 χιλιόγραμμα (kg) νωπών βυσσίνων (κωδικός ΣΟ 0809 20 60) προελεύσεως Πολωνίας. Με δύο αποφάσεις, της 19ης και της 20ής Ιουλίου 1993, η τελωνειακή αρχή επέβαλε κοινοτικούς δασμούς, ύψους 1 798,19 γερμανικών μάρκων (DM), και φόρο κύκλου εργασιών λόγω εισαγωγής, ύψους 1 476,22 DM. Η δασμολογητέα αξία ανερχόταν συνολικώς σε 14 655,60 DM.

Με απόφαση της 18ης Οκτωβρίου 1993, το Hauptzollamt Cottbus απαίτησε την καταβολή συμπληρωματικών εισφορών ύψους 33 412,28 DM. Η απόφαση αυτή στηριζόταν στον κανονισμό 1932/93, ο οποίος προβλέπει ότι, σε περίπτωση εισαγωγής προϊόντων που υπάγονται στον κωδικό ΣΟ 0809 20 60 (βυσσίνων), η ελάχιστη τιμή ανέρχεται σε 112,13 DM ανά 100 kg.

9. Κατόπιν της απορρίψεως της διοικητικής προσφυγής που άσκησε κατά της αποφάσεως περί επιβολής αυτής της συμπληρωματικής εισφοράς, η Lubella άσκησε προσφυγή ενώπιον του Finanzgericht des Landes Brandenburg, προβάλλοντας συναφώς ουσιαστικές και τυπικές πλημμέλειες του κανονισμού 1932/93.

Τα προδικαστικά ερωτήματα

10. Με διάταξη της 21ης Φεβρουαρίου 1995, το εθνικό δικαστήριο ανέστειλε τη διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο τα ακόλουθα ερωτήματα:

«1) Έχει εκδοθεί εγκύρως ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1932/93 της Επιτροπής, όπως διορθώθηκε με διορθωτικό που δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* αριθ. L 176, της 20ής Ιουλίου 1993, σ. 29;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

Έχουν οι διατάξεις του κανονισμού (ΕΟΚ) 1932/93 της Επιτροπής επίσης εφαρμογή στις εισαγωγές βυσσίνων που πραγματοποιήθηκαν μέχρι και τις 20 Ιουλίου 1993;

3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο δεύτερο ερώτημα:

α) Συνέτρεχαν το 1993 οι προϋποθέσεις για τη λήψη μέτρου οργανώσεως της αγοράς βυσσίνων;

β) Αποτελεί το σύστημα των ελαχίστων τιμών θεμιτό και πρόσφορο μέτρο για την εξάλειψη της διαταράξεως της αγοράς;

γ) Συμβιβάζεται το σύστημα των ελαχίστων τιμών με τις ενδιάμεσες συμφωνίες της 25ης Φεβρουαρίου 1992 που συνήφθησαν μεταξύ, αφε-

νός, της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και, αφετέρου, της Δημοκρατίας της Πολωνίας, της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας και της Τσεχικής και Σλοβακικής Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας;»

Το πρώτο ερώτημα

11. Με το πρώτο και το τρίτο ερώτημα, το εθνικό δικαστήριο θέτει ορισμένα ζητήματα σχετικά με το κύρος του κανονισμού 1932/93, αναφερόμενο, αφενός, στις συνθήκες υπό τις οποίες εκδόθηκε ο κανονισμός (πρώτο ερώτημα) και, αφετέρου, στο περιεχόμενο του κανονισμού (τρίτο ερώτημα). Θεωρώ ότι τα δύο αυτά ερωτήματα πρέπει να συνεξετασθούν, πριν εξετασθεί το δεύτερο ερώτημα.

12. Όπως προαναφέρθηκε, με το πρώτο του ερώτημα το εθνικό δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί σχετικά με το αν ο κανονισμός 1932/93 εκδόθηκε εγκύρως, δεδομένου ότι δεν ελήφθη η γνώμη της επιτροπής διαχειρίσεως, ότι δεν τάχθηκε στα κράτη μέλη προθεσμία εντός της οποίας θα μπορούσαν να προσφύγουν στο Συμβούλιο και ότι το περιεχόμενο του κανονισμού είναι ασαφές· το ζήτημα της προβαλλόμενης ασάφειας του περιεχομένου του κανονισμού συναρτάται, κατά την άποψή μου, προς το τρίτο ερώτημα, το οποίο επίσης αφορά το κύρος του κανονισμού, και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο θα ασχοληθώ με το πρόβλημα αυτό στο πλαίσιο της απαντήσεως που πρέπει να δοθεί στο τρίτο ερώτημα.

13. Η Επιτροπή και η Ισπανική Κυβέρνηση, που είναι οι μόνες που υπέβαλαν παρατηρήσεις εν προκειμένω, θεωρούν ότι δεν υπάρχει κανένας λόγος να υποτεθεί ότι ο κανονισμός 1932/93 δεν έχει εκδοθεί εγκύρως. Ειδικότερα, η Επιτροπή υποστήριξε ότι η διαδικασία θεσπίσεως των μέτρων διασφαλίσεως ρυθμίζεται από το άρθρο 29, παράγραφοι 2 και 3, του βασικού κανονισμού και ότι η διαδικασία αυτή δεν προβλέπει την προσφυγή στην επιτροπή διαχειρίσεως. Επιπλέον, ο κανονισμός 1932/93 δεν προβλέπει καμία προθεσμία εντός της οποίας τα κράτη μέλη να μπορούν να προσφύγουν στο Συμβούλιο. Μια τέτοια υποχρέωση δεν προκύπτει ούτε από το άρθρο 29 του βασικού κανονισμού ούτε από την απόφαση 87/373/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 1987, για τον καθορισμό των όρων άσκησης των εκτελεστικών αρμοδιοτήτων που ανατίθενται στην Επιτροπή [7].

14. Πρέπει να υπογραμμιστεί το γεγονός ότι ο επίμαχος κανονισμός περί της ελάχιστης τιμής θεσπίστηκε βάσει του άρθρου 29 του βασικού κανονισμού, του οποίου οι παράγραφοι 2 και 3 ρυθμίζουν τη διαδικασία θεσπίσεως των μέτρων διασφαλίσεως. Η διαδικασία που οφείλει να ακολουθεί η Επιτροπή περιγράφεται στο άρθρο 29, παράγραφος 2, και δεν προβλέπει υποχρέωση υποβολής του ζητήματος προσφυγής στην επιτροπή διαχειρίσεως. Κατά το άρθρο 33 του βασικού κανονισμού, το σχέδιο των προς λήψη μέτρων υποβάλλεται στην επιτροπή διαχειρίσεως μόνον αν στις επίμαχες διατάξεις «γίνεται αναφορά στη διαδικασία που καθορίζεται στο παρόν άρθρο». Στο άρθρο 29, παράγραφος 2, δεν γίνεται μνεία του άρθρου 33. Επομένως, η Επιτροπή δεν είχε υποχρέωση να ζητήσει τη γνώμη της επιτροπής διαχειρίσεως πριν από την έκδοση του κανονισμού 1932/93.

7 — ΕΕ L 197, σ. 33.

15. Το άρθρο 3 της αποφάσεως 87/373/ΕΟΚ ορίζει τα ακόλουθα:

«Όταν το Συμβούλιο παρέχει στην Επιτροπή την εξουσία να αποφασίσει για μέτρα διασφάλισης, μπορεί να ακολουθηθεί η παρακάτω διαδικασία:

— Η Επιτροπή κοινοποιεί στο Συμβούλιο και στα κράτη μέλη κάθε απόφαση σχετικά με μέτρα διασφάλισης.

Μπορεί να προβλεφθεί ότι η Επιτροπή, πριν λάβει την απόφασή της, συμβουλεύεται τα κράτη μέλη σύμφωνα με τους κατά περίπτωση καθοριζόμενους όρους.

— Κάθε κράτος μέλος μπορεί να φέρει προς συζήτηση ενώπιον του Συμβουλίου την απόφαση της Επιτροπής μέσα σε προθεσμία που πρέπει να καθορίζεται στην εν λόγω πράξη.

(...)»

Το άρθρο 29, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού — οι εκτελεστικές διατάξεις του οποίου περιέχονται στον κανονισμό 1932/93 — θέσπισε, σύμφωνα με την προπαρατεθείσα διάταξη, τον κανόνα ότι «κάθε κράτος μέλος δύναται να φέρει ενώπιον του Συμβουλίου τα μέτρα τα οποία ελήφθησαν από την Επιτροπή, εντός προθεσμίας τριών εργασίμων ημερών από την ημέρα της ανακοινώσεώς τους». Η προθεσμία αυτή ισχύει για όλα τα μέτρα διασφαλίσεως που θεσπίζονται κατ' εφαρμογήν του άρθρου 29 και επομένως δεν υπάρχει λόγος η προθεσμία αυτή να επαναλαμβάνεται στις νομικές πράξεις — όπως ο κανονισμός 1932/93 — που εφαρμόζουν συγκεκριμένα τα μέτρα διασφαλίσεως. Τα κράτη μέλη είχαν επομένως τη δυνατότητα να φέρουν ενώπιον του Συμβουλίου τα μέτρα διασφαλίσεως που είχε λάβει η Επιτροπή όσον αφορά τις εισαγωγές βυσσίνων, εντός τριών εργασίμων ημερών από την ημέρα της ανακοινώσεως των μέτρων αυτών.

16. Επομένως, φρονώ ότι οι περιστάσεις υπό τις οποίες εκδόθηκε ο κανονισμός 1932/93 δεν θίγουν το κύρος του. Πριν προτείνω μια απάντηση στο πρώτο ερώτημα, θα ήθελα να εξετάσω το τρίτο ερώτημα, το οποίο αφορά επίσης το κύρος του κανονισμού.

Το τρίτο ερώτημα

17. Με το τρίτο ερώτημα, το εθνικό δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί ως προς το κύρος του κανονισμού 1932/93 υπό το πρίσμα μιας σειράς επιχει-

ρημάτων τα οποία προέβαλε η Lubella στη διαδικασία της κύριας δίκης. Θα εξετάσω χωριστά καθένα από τα ζητήματα που έθεσε η Lubella.

Το σφάλμα που περιέχεται στο γερμανικό κείμενο του κανονισμού 1932/93

18. Το εθνικό δικαστήριο αμφιβάλλει για το κύρος του κανονισμού 1932/93 λόγω της ασάφειας του κανονισμού αυτού, δεδομένου ότι το (γερμανικό) κείμενο του κανονισμού αυτού (ως είχε πριν διορθωθεί) αναφερόταν αποκλειστικά στα γλυκά κεράσια, ενώ οι αναφερόμενοι κωδικοί ΣΟ αφορούσαν σαφώς μόνον τα βύσσινα.

19. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το κύρος του κανονισμού 1932/93 δεν θίγεται από το σφάλμα που περιέχεται στο γερμανικό κείμενο, δεδομένου ότι το περιεχόμενο του κανονισμού είναι σαφές. Συγκεκριμένα, ο κανονισμός αφορά, αν ληφθούν υπόψη τα κείμενα σε όλες τις γλώσσες, πλην της γερμανικής, τα βύσσινα. Το γερμανικό κείμενο περιείχε ένα σφάλμα, το οποίο διορθώθηκε αμέσως, στις 20 Ιουλίου 1993.

20. Όπως υπογραμμίζει το εθνικό δικαστήριο, στο γερμανικό κείμενο του κανονισμού 1932/93 υπάρχει μια αντίφαση μεταξύ του κειμένου — που κάνει λόγο για γλυκά κεράσια — και των αναφερομένων κωδικών ΣΟ, που αφορούν τα βύσσινα. Τούτο δεν συμβαίνει ωστόσο παρά μόνο στο αρχικό γερμανικό κείμενο του κανονισμού 1932/93, αφού, σε όλες τις άλλες γλώσσες, γίνεται ορθώς αναφορά στα βύσσινα και αφού το σφάλμα στο γερμανικό κείμενο διορθώθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* της 20ής Ιουλίου 1993.

21. Με απόφαση της 7ης Ιουλίου 1988 [8], το Δικαστήριο δέχθηκε τα εξής:

«(...) η ανάγκη μιας ομοιόμορφης εφαρμογής και, συνεπώς, ερμηνείας αποκλείει τη μεμονωμένη εξέταση μιας διατάξεως σε μία μόνο από τις γλωσσικές αποδόσεις της, αλλά επιβάλλει να ερμηνεύεται βάσει τόσο της πραγματικής βουλήσεως του συντάκτη της όσο και του σκοπού που αυτός επεδίωκε, υπό το πρίσμα, ιδίως, των αποδόσεών της σε όλες τις γλώσσες».

Επιπλέον, με απόφαση της 2ας Ιουνίου 1994 [9], το Δικαστήριο διαπίστωσε τα ακόλουθα:

«Κατά πάγια νομολογία, για την ερμηνεία διατάξεως του κοινοτικού δικαίου δεν πρέπει να λαμβάνονται υπόψη μόνον οι όροι της διατάξεως αυτής, αλλά, επίσης, το

8 — Υπόθεση 55/87, Moksel (Συλλογή 1988, σ. 3845, σκέψη 15).

9 — Υπόθεση C-30/93, AC-ATEL Electronics Vertriebs (Συλλογή 1994, σ. I-2305, σκέψη 21).

πλαίσιό της και οι στόχοι που επιδιώκονται από την κανονιστική ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος (...).»

22. Επομένως, το κύρος του επίμαχου κανόνα του κοινοτικού δικαίου μπορεί ενδεχομένως να θιγεί μόνο στις περιπτώσεις κατά τις οποίες ένα ασαφές κείμενο δεν μπορεί να ερμηνευθεί βάσει των μεθόδων αυτών.

23. Από τη σύγκριση του γερμανικού κειμένου του κανονισμού 1932/93 με τα κείμενα στις λοιπές γλώσσες προκύπτει άνευ ετέρου ότι η γερμανική απόδοση είναι εσφαλμένη, καθόσον κάνει λόγο για «γλυκά κεράσια», και ότι, στην πραγματικότητα, θα έπρεπε να γίνεται λόγος για «βύσσινα», σύμφωνα με τον κωδικό ΣΟ, ο οποίος αναφέρεται ορθώς και στο γερμανικό κείμενο.

24. Εξάλλου, όπως προκύπτει από τα στοιχεία που προσκομίστηκαν, τα μόνα υφιστάμενα προβλήματα οφείλονταν αποκλειστικά τις εισαγωγές βυσσίνων, ενώ οι εισαγωγές γλυκών κερασιών ποτέ δεν δημιούργησαν προβλήματα. Επιπλέον, ο κανονισμός 1931/93, ο οποίος εκδόθηκε συγχρόνως με τον κανονισμό 1932/93, αφορούσε επίσης προβλήματα σχετικά με τις εισαγωγές βυσσίνων. Επομένως, ούτε το πλαίσιο ούτε ο σκοπός του πλέγματος των κανόνων στο οποίο εντάσσεται ο κανονισμός 1932/93 μπορούσαν να δημιουργήσουν αμφιβολίες ως προς το ότι ο κανονισμός αυτός αφορούσε αποκλειστικά τα βύσσινα. Επομένως, η αβεβαιότητα που είχε προκαλέσει, κατά το εθνικό δικαστήριο, η αρχική απόδοση του κανονισμού στα γερμανικά μπορούσε να εξαλειφθεί μέσω μιας απλής ερμηνείας του εν λόγω κανονισμού και, επομένως, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι ο κανονισμός θα έπρεπε, γι' αυτόν τον λόγο, να θεωρηθεί άκυρος.

Η θέσπιση συστήματος ελαχίστης τιμής

25. Η Lubella υποστήριξε ότι η προϋπόθεση της υπάρξεως διαταράξεως της αγοράς ή κινδύνου διαταράξεως της αγοράς δεν πληρούνταν, δεδομένου ότι οι εισαγωγές στην Κοινότητα βυσσίνων από τρίτες χώρες είχαν ελαττωθεί και δεν υπήρχε λόγος να αναμένεται μεγάλη πτώση των τιμών των εγχωρίων προϊόντων. Επιπλέον, η Lubella υποστήριξε ότι η θέσπιση ενός συστήματος ελαχίστης τιμής δεν επιτρεπόταν δυνάμει του κανονισμού διασφαλίσεως και ότι, επιπλέον, δεν αποτελούσε πρόσφορο μέσο για την εξάλειψη μιας διαταράξεως της αγοράς, δεδομένου ότι δεν μπορούσε να συμβάλει σε μια σταθεροποίηση της τιμής στην αγορά.

26. Η Ισπανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, σε υποθέσεις αυτού του είδους, η Επιτροπή διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως και ότι από τις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 1932/93, σε συνδυασμό με τις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού

1931/93, προκύπτει ότι η Επιτροπή είχε εξακριβώσει ότι πληρούνταν τα κριτήρια θεσπίσεως των μέτρων διασφαλίσεως που αναφέρονται στο άρθρο 1 του κανονισμού διασφαλίσεως.

27. Η Επιτροπή φρονεί ότι, κατά τον χρόνο που ελήφθησαν τα μέτρα διασφαλίσεως, ο κίνδυνος μιας σοβαρής διαταράξεως της αγοράς των βυσσίνων ήταν υπαρκτός, δεδομένου ότι ο όγκος των εισαγωγών βυσσίνων είχε αυξηθεί σημαντικά το 1990 και το 1991 και είχε διατηρηθεί έκτοτε στο ίδιο υψηλό επίπεδο. Η κατάσταση αυτή είχε ως συνέπεια την αισθητή πτώση των τιμών το 1992, με αποτέλεσμα να καταστεί αναγκαία η θέσπιση μέτρων διασφαλίσεως προκειμένου να αποφευχθεί μια παρόμοια κατάσταση το 1993. Μολονότι το άρθρο 3 του κανονισμού διασφαλίσεως δεν αναφέρεται ρητά παρά μόνο στη δυνατότητα αναστολής των εισαγωγών, επιτρεπόταν, σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, να θεσπιστεί ένα σύστημα ελαχίστης τιμής. Το σύστημα αυτό καθιστούσε δυνατή τη σταθεροποίηση της τιμής στην αγορά, τέθηκε δε σε ισχύ μόνο αφού το πρώτο σύστημα προστασίας, το οποίο προέβλεπε την έκδοση πιστοποιητικών εισαγωγής, είχε αποδειχθεί ανεπαρκές.

28. Θα ήθελα ευθύς εξαρχής να επισημάνω ότι, σύμφωνα με το άρθρο 1 του κανονισμού διασφαλίσεως, τα κριτήρια για την εφαρμογή μέτρων διασφαλίσεως στην αγορά των οπωροκηπευτικών είναι ο όγκος των πραγματοποιηθεισών ή των προβλεπομένων εισαγωγών ή εξαγωγών, οι διαθέσιμες ποσότητες των προϊόντων στην αγορά της Κοινότητας και οι τιμές που διαπιστώνονται για τα εγχώρια προϊόντα στην αγορά της Κοινότητας ή η προβλεπόμενη εξέλιξη των τιμών αυτών.

29. Με απόφαση της 21ης Φεβρουαρίου 1990 [10], το Δικαστήριο δέχθηκε ότι:

«(...) ο κοινοτικός νομοθέτης διαθέτει στον τομέα της γεωργικής πολιτικής ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, η οποία είναι ανάλογη προς τα πολιτικής φύσεως καθήκοντα που του αναθέτουν τα άρθρα 40 και 43 της Συνθήκης (...). Συγκεκριμένα, όταν για τη θέσπιση μιας ρυθμίσεως ο κοινοτικός νομοθέτης είναι αναγκασμένος να εκτιμήσει τα μελλοντικά αποτελέσματα της ρυθμίσεως αυτής και τα αποτελέσματα αυτά δεν μπορούν να προβλεφθούν με ακρίβεια, η εκτίμησή του δεν μπορεί να επικριθεί παρά μόνο εφόσον προκύπτει ότι αυτή είναι καταφανώς εσφαλμένη, ενόψει των στοιχείων που ο εν λόγω νομοθέτης διέθετε κατά τον χρόνο θεσπίσεως της ρυθμίσεως».

Επιπλέον, με απόφαση της 29ης Φεβρουαρίου 1996 [11], το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι:

«(...) εφόσον πρόκειται για την αξιολόγηση περίπλοκης οικονομικής καταστάσεως, η Επιτροπή (...) [διαθέτει] ευρεία εξουσία εκτιμήσεως. Επομένως, το Δικαστήριο, όταν ελέγχει τη νομιμότητα της ασκήσεως τέτοιας εξουσίας, πρέπει να περιορίζεται στο να εξετάζει αν η άσκηση αυτή ενέχει προφανή πλάνη ή συνιστά κατάχρηση εξουσίας ή αν το όργανο αυτό υπερέβη προδήλως τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει».

10 — Συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-267/88 και C-285/88, Wuidart κ.λπ. (Συλλογή 1990, σ. I-435).

11 — Συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-296/93 και C-307/93, Γαλλία και Ιρλανδία κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. I-795).

Επομένως, πρέπει να εξεταστεί αν η αξιολόγηση της αγοράς των βυσσίνων στην οποία προέβη η Επιτροπή ήταν προδήλως εσφαλμένη και αν το μέτρο που επέλεξε να θεσπίσει η Επιτροπή ήταν προδήλως ακατάλληλο σε συνάρτηση προς τους επιδιωκόμενους σκοπούς.

30. Από τα στοιχεία που προσκόμισε η Επιτροπή προκύπτει ότι οι εισαγωγές στην Κοινότητα βυσσίνων από τρίτες χώρες και οι αντίστοιχες τιμές για την περίοδο από το 1990 έως το 1993 είχαν ως εξής [12]:

	Εισαγωγές	Τιμές
1990	24 934 τόνοι	0,77 ECU
1991	54 425 τόνοι	0,86 ECU
1992	53 521 τόνοι	0,59 ECU
1993	31 989 τόνοι	0,72 ECU

Επιπλέον, η Επιτροπή επισήμανε ότι η απότομη αύξηση του όγκου των εισαγωγών βυσσίνων από το 1990 μέχρι το 1991 (πρόκειται για υπερδιπλασιασμό) οφειλόταν στην εξαιρετικά κακή εσοδεία βυσσίνων στην Κοινότητα το 1991, που είχε ως συνέπεια μια μεγάλη έλλειψη βυσσίνων και μια σχετικά υψηλή τιμή για τα φρούτα αυτά σε σχέση με τα προηγούμενα έτη. Το 1992 η εσοδεία βυσσίνων στην Κοινότητα επανήλθε στο κανονικό επίπεδο, αλλά παρά αυτήν την καλή εσοδεία οι εισαγωγές βυσσίνων από τρίτες χώρες (Πολωνία) παρέμειναν στο ίδιο επίπεδο με το 1991· τούτο είχε ως αποτέλεσμα, όπως προκύπτει από τα αριθμητικά στοιχεία που παρατέθηκαν ανωτέρω, μια μείωση της τιμής τους κατά 32 % περίπου το 1992.

Κατά την άποψη της Επιτροπής, αν δεν ετίθεντο σε εφαρμογή μέτρα διασφαλίσεως για την αντιμετώπιση της διαταράξεως της αγοράς, έπρεπε να αναμένεται νέα μείωση των τιμών ή η διατήρηση του χαμηλού επιπέδου των τιμών των εγχωρίων βυσσίνων, το οποίο ήταν ήδη χαμηλότερο από το κανονικό το 1992. Ομοίως, έπρεπε να αναμένεται μια περαιτέρω μείωση της τιμής των βυσσίνων από την Πολωνία, πράγμα το οποίο επαληθεύθηκε στη συνέχεια από το γεγονός ότι η μέση τιμή για ολόκληρο το έτος 1993 ήταν, παρά τα μέτρα διασφαλίσεως που θεσπίστηκαν στα μέσα του έτους αυτού, χαμηλότερη από εκείνη των προγενέστερων συγκρίσιμων ετών, π.χ. του 1990 (0,72 ECU το 1993 έναντι 0,77 ECU το 1990).

31. Επομένως, από τα στοιχεία της Επιτροπής προκύπτει ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη τα κριτήρια που πρέπει, σύμφωνα με τον κανονισμό διασφαλίσεως, να χρησιμοποιούνται για την εφαρμογή μέτρων διασφαλίσεως στο πλαίσιο της οργανώσεως της αγοράς οπωροκηπευτικών. Φρονώ ότι η Επιτροπή, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που είχε στη διάθεσή της όσον αφορά την κατάσταση της αγοράς των βυσσίνων το 1993, είχε βάσιμους λόγους να θεωρήσει ότι υπήρχε κίνδυνος σοβαρών διαταράξεων της αγοράς· επομένως, ήταν δικαιολογημένη η λήψη των αναγκαίων μέτρων για την αντιμετώπιση των διαταράξεων αυτών.

12 — Πηγή: Eurostat — Comext

32. Σύμφωνα με το άρθρο 29, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, η εφαρμογή καταλλήλων μέτρων στο εμπόριο με τις τρίτες χώρες επιτρέπεται, αν η κοινοτική αγορά υφίσταται ή κινδυνεύει να υποστεί σοβαρές διαταράξεις. Κατά το άρθρο 29, παράγραφος 2, στις περιπτώσεις αυτές η απόφαση για τα αναγκαία μέτρα λαμβάνεται από την Επιτροπή.

33. Το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού διασφαλίσεως ορίζει ότι, εφόσον ανακύπτει η προαναφερθείσα κατάσταση, μπορούν να ληφθούν μέτρα με τη μορφή αναστολής των εισαγωγών ή των εξαγωγών ή επιβολής επιβαρύνσεων κατά την εξαγωγή.

Το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού διασφαλίσεως αναφέρει ως μέτρο διασφαλίσεως έναντι των εισαγωγών από τρίτες χώρες τη δυνατότητα αναστολής των εισαγωγών αυτών. Ωστόσο, από την πέμπτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού διασφαλίσεως προκύπτει ότι «τα μέτρα που αναφέρονται ανωτέρω πρέπει να είναι ανάλογα των περιστάσεων, ώστε να αποφευχθεί το ενδεχόμενο να έχουν διαφορετικά αποτελέσματα [από τα επιδιωκόμενα]».

Φρονώ ότι αυτές οι — κατά τα φαινόμενα αντιφατικές — διατυπώσεις του κανονισμού διασφαλίσεως πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι η πλήρης αναστολή των εισαγωγών από τρίτες χώρες, την οποία προβλέπει το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού διασφαλίσεως, πρέπει να θεωρείται ως το έσχατο μέτρο που μπορεί να λάβει η Επιτροπή αλλά ότι, βάσει της αρχής «εν τω μείζονι περιέχεται το έλασσον», η Επιτροπή δύναται να λαμβάνει και άλλα μέτρα, μικρότερης εμβέλειας, με σκοπό τον περιορισμό των εισαγωγών που μπορούν να συνιστούν απειλή για την κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα αυτό. Είναι επίσης δυνατό να υπάρξουν περιπτώσεις τόσο σοβαρών διαταράξεων της αγοράς που η πλήρης παύση του εμπορίου να συνιστά αναγκαίο και ανάλογο μέτρο. Στην Επιτροπή εναπόκειται να αξιολογεί τη συγκεκριμένη κατάσταση και, σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, να θέτει σε εφαρμογή μόνο τα λιγότερο περιοριστικά μέτρα που είναι κατάλληλα, ανάλογα με τις περιστάσεις, για την αντιμετώπιση της οικείας διαταράξεως της αγοράς.

Η θέσπιση συστήματος ελαχίστης τιμής συνιστά ηπιότερη κύρωση από ό,τι η πλήρης αναστολή των εισαγωγών εμπορευμάτων από τρίτες χώρες, οπότε δεν υπάρχει καταρχήν κανένας λόγος για τον οποίο η Επιτροπή δεν θα έπρεπε να επιλέξει αυτό το μέτρο για την αντιμετώπιση των διαταράξεων της αγοράς. Ωστόσο, στη συγκεκριμένη περίπτωση, το σύστημα ελαχίστης τιμής πρέπει να είναι κατάλληλο και αναγκαίο για την προστασία της οικείας αγοράς.

34. Από τα στοιχεία που προσκόμισε η Επιτροπή προκύπτει ότι το 1993 ήταν απαραίτητο να μειωθεί ο σημαντικός όγκος των εισαγωγών βυσσίνων από την Πολωνία, προκειμένου να προστατευθεί η κοινοτική παραγωγή των φρούτων αυτών. Ωστόσο,

κατά την άποψη της Επιτροπής, δεν ήταν αναγκαίο να ανασταλούν πλήρως οι εισαγωγές από την Πολωνία, δεδομένου ότι τούτο θα μπορούσε να προκαλέσει ελλείψεις στη μεταποιητική βιομηχανία.

Η Επιτροπή επιχείρησε καταρχάς να ρυθμίσει την αγορά μέσω της θεσπίσεως ενός συστήματος πιστοποιητικών εισαγωγής· όταν όμως, βάσει των νεότερων στοιχείων σχετικά με την κατάσταση της αγοράς, το μέτρο αυτό αποδείχθηκε ανεπαρκές για την αντιμετώπιση των διαταράξεων της εν λόγω αγοράς, η Επιτροπή θέσπισε το σύστημα της ελαχίστης τιμής.

Επιπλέον, από τα προσκομισθέντα στοιχεία προκύπτει ότι ο όγκος των εισαγωγών βυσσίνων από την Πολωνία μειώθηκε μόνο μετά τη θέση σε εφαρμογή του συστήματος ελαχίστης τιμής το 1993, με αποτέλεσμα τη σταθεροποίηση της τιμής των εγχωρίων βυσσίνων. Επομένως, τα μέτρα που έλαβε η Επιτροπή επέτυχαν τον σκοπό τους, που ήταν η προστασία της αγοράς από τις διαταράξεις.

35. Η θέσπιση συστήματος ελαχίστης τιμής πρέπει επομένως να θεωρηθεί ως κατάλληλο μέτρο, δεδομένου ότι σκοπούσε να αντισταθμίσει τη χαμηλότερη τιμή των βυσσίνων που προέρχονταν από την Πολωνία, στην οποία οφειλόταν η διατάραξη της αγοράς, και δεδομένου ότι είχε πράγματι το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα.

36. Θεωρώ ότι από τα ανωτέρω συνάγεται ότι δεν προέκυψε κανένα στοιχείο προς στήριξη της απόψεως ότι η Επιτροπή έλαβε μια εσφαλμένη απόφαση ή ότι υπερέβη τα όρια της διακριτικής της ευχέρειας.

Η αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

37. Η Lubella φρονεί ότι το σύστημα ελαχίστης τιμής θεσπίστηκε κατά παραβίαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, δεδομένου ότι, όταν θεσπίστηκε το σύστημα αυτό, η περίοδος εμπορίας ήταν ήδη πολύ προκεχωρημένη και το προηγούμενο έτος η Επιτροπή δεν είχε λάβει μέτρα διασφαλίσεως, παρά τον σημαντικό όγκο των εισαγωγών βυσσίνων. Ακόμη και ένας προσεκτικός παρατηρητής της αγοράς δεν θα μπορούσε να προβλέψει τη θέσπιση ενός τέτοιου συστήματος.

38. Αντιθέτως, η Επιτροπή και η Ισπανική Κυβέρνηση υποστηρίζουν ότι το θεσπισθέν σύστημα ελαχίστης τιμής δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι παραβιάζει την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, δεδομένου ότι κάθε επιμελής και σώφρων επιχειρηματίας θα έπρεπε να αναμένει την προσαρμογή των κανόνων στην κατάσταση της αγοράς.

39. Το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία, με την προαναφερθείσα απόφαση Γαλλία

και Ιρλανδία κατά Επιτροπής, να αποφανθεί επί της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης σε συνάρτηση προς τους επιχειρηματίες που δρουν στον γεωργικό τομέα. Ειδικότερα, το Δικαστήριο διαπίστωσε τα εξής [13]:

«(...) μολονότι η τήρηση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης εντάσσεται στις θεμελιώδεις αρχές της Κοινότητας, οι επιχειρηματίες δεν δικαιολογούνται να τρέφουν προσδοκίες για τη διατήρηση υφισταμένης καταστάσεως, η οποία μπορεί να μεταβληθεί στο πλαίσιο της ασκήσεως της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτουν τα κοινοτικά όργανα, ιδίως δε σε τομείς όπως οι κοινές οργανώσεις αγορών, ο σκοπός των οποίων απαιτεί συνεχή προσαρμογή προς τις μεταβολές της οικονομικής καταστάσεως (...). Επομένως, οι επιχειρηματίες δεν μπορούν να επικαλεστούν την ύπαρξη κεκτημένου δικαιώματος προς διατήρηση ενός πλεονεκτήματος που απορρέει γι' αυτούς από τη θέσπιση της κοινής οργανώσεως αγορών και του οποίου επωφελήθηκαν σε δεδομένη στιγμή (...).»

40. Εν προκειμένω, από το άρθρο 29 του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι επιτρέπεται η λήψη καταλλήλων μέτρων στο εμπόριο με τις τρίτες χώρες είναι δυνατή, αν η κοινοτική αγορά υφίσταται ή απειλείται να υποστεί σοβαρές διαταράξεις λόγω εισαγωγών ή εξαγωγών. Σε περίπτωση που ανακύπτει μια τέτοια κατάσταση, η Επιτροπή αποφασίζει τη λήψη των αναγκαίων μέτρων, τα οποία ανακοινώνονται στα κράτη μέλη και εφαρμόζονται αμελλητί. Επομένως, η Επιτροπή έχει ακριβώς ως αποστολή να επιβλέπει προσεκτικά την κατάσταση της αγοράς, π.χ. των βυσσίνων, και να προσαρμόζει, κατά την κρίση της, τις κοινές οργανώσεις αγορών στην κατάσταση της οικονομίας. Οι εξουσίες της Επιτροπής πρέπει επιπλέον να θεωρούνται ότι είναι γνωστές στους επιχειρηματίες που δρουν στον οικείο τομέα, πράγμα που σημαίνει ότι κάθε επιμελής και σώφρων επιχειρηματίας πρέπει να αναμένει πάντοτε μια προσαρμογή των κανόνων στην κατάσταση της αγοράς.

41. Γι' αυτόν τον λόγο, το επιχείρημα της Lubella ότι με την έκδοση του κανονισμού 1932/93 παραβιάστηκε η αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης πρέπει, κατά την άποψή μου, να απορριφθεί.

Η αιτιολογία

42. Η Lubella θεωρεί ότι ο κανονισμός 1932/93 είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένος, δεδομένου ότι δεν αναφέρονται όλα τα ουσιώδη στοιχεία στα οποία στηρίχθηκε η απόφαση.

43. Αντιθέτως, η Επιτροπή και η Ισπανική Κυβέρνηση φρονούν ότι η εν λόγω ρύθμιση πρέπει να θεωρηθεί επαρκώς αιτιολογημένη, δεδομένου ότι από τις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 1932/93, σε συνδυασμό με εκείνες του κανονισμού 1931/93, ο οποίος εκδόθηκε την ίδια ημερομηνία, προκύπτουν σαφώς οι λόγοι για τους οποίους ήταν αναγκαία η θέσπιση των επίμαχων μέτρων διασφαλίσεως.

13 — Σκέψη 59.

44. Το άρθρο 190 της Συνθήκης επιβάλλει την αιτιολόγηση των κοινοτικών πράξεων. Με απόφαση της 14ης Φεβρουαρίου 1990 [14] το Δικαστήριο δέχθηκε, όσον αφορά την υποχρέωση αιτιολογήσεως, τα ακόλουθα:

«(...) κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, από την αιτιολογία που επιβάλλει το άρθρο 190 της Συνθήκης ΕΟΚ πρέπει να διαφαίνεται κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής που εκδίδει την προσβαλλόμενη πράξη, ώστε να δίδεται η δυνατότητα στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου, προκειμένου να υπερασπίσουν τα δικαιώματά τους, στο δε Δικαστήριο να ασκεί τον έλεγχό του (...).

Ωστόσο, η αιτιολογία δεν απαιτείται να διυλίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, το ζήτημα κατά πόσον η αιτιολογία μιας αποφάσεως είναι σύμφωνη με τις επιταγές του άρθρου 190 της Συνθήκης πρέπει να κρίνεται όχι μόνο βάσει της διατυπώσεώς της, αλλά και των συμφραζομένων, καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (...). Επιπλέον ο βαθμός ακρίβειας της αιτιολογίας της αποφάσεως πρέπει να είναι ανάλογος των υλικών δυνατοτήτων και των τεχνικών συνθηκών ή της προθεσμίας εντός της οποίας πρέπει να εκδοθεί (...).»

14 — Υπόθεση C-350/88, Delacre κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1990, σ. I-395).

45. Η πρώτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1932/93 παραπέμπει στον κανονισμό διασφαλίσεως, ο οποίος ορίζει τις προϋποθέσεις εφαρμογής των μέτρων διασφαλίσεως στον τομέα των οπωροκηπευτικών. Στη δεύτερη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 1932/93 γίνεται καταρχάς παραπομπή στον κανονισμό 1931/93, της ίδιας ημερομηνίας, ο οποίος καταργεί την τιμή αναγωγής για τα βύσσινα για το 1993. Αναφέρεται επίσης ότι, λόγω της καταργήσεως αυτής, η εμπορία της κοινοτικής παραγωγής βύσσινου θα μπορούσε να θιγεί από τον ανταγωνισμό των τρίτων χωρών, οι οποίες προσφέρουν τιμές αισθητά χαμηλότερες από τις τιμές με τις οποίες μπορούν να διατεθούν στο εμπόριο τα κοινοτικά προϊόντα. Στην τρίτη αιτιολογική σκέψη αναφέρεται ένα σύστημα ελαχίστης τιμής κατά την εισαγωγή και αντισταθμιστικών εισφορών ως το καταλληλότερο μέσο για την αντιμετώπιση της διαταράξεως της κοινοτικής αγοράς.

Από τις αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 1931/93 προκύπτει ότι η κατάσταση της αγοράς των βυσσίνων χαρακτηρίζεται από υπερπροσφορά, οπότε η εφαρμογή των τιμών αναγωγής θα μπορούσε να οδηγήσει σε στρεβλώσεις.

46. Φρονώ ότι οι εν λόγω αιτιολογικές σκέψεις του κανονισμού 1931/93 και του κανονισμού 1932/93 συνιστούν επαρκή αιτιολόγηση της αποφάσεως περί θεσπίσεως μέτρων διασφαλίσεως στην αγορά των βυσσίνων, δεδομένου ότι περιέχουν επαρκή πληροφοριακά στοιχεία όσον αφορά τη νομική βάση και τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίζεται η εν λόγω νομική πράξη.

Οι ενδιάμεσες συμφωνίες

47. Τέλος, η Lubella ισχυρίστηκε ότι η θέσπιση του συστήματος ελαχίστης τιμής είναι ασυμβίβαστη προς τα άρθρα 14 και 15 των ενδιαμέσων συμφωνιών για το εμπόριο και τα εμπορικά θέματα, οι οποίες συνήφθησαν μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα αφενός και της Δημοκρατίας της Πολωνίας, της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας και της Τσεχικής και Σλοβακικής Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας αφετέρου [15] (στο εξής: ενδιάμεσες συμφωνίες), δεδομένου ότι μετά τη θέσπιση του συστήματος αυτού δεν πραγματοποιήθηκαν διαβουλεύσεις με τα συμβαλλόμενα κράτη.

48. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τηρήθηκαν οι διατάξεις της ενδιάμεσης συμφωνίας που είχε συναφθεί με τη Δημοκρατία της Πολωνίας, που είναι η εν προκειμένω κρίσιμη συμφωνία.

49. Κατά το άρθρο 14 των ενδιαμέσων συμφωνιών, η Κοινότητα καταργεί τους ποσοτικούς περιορισμούς στις εισαγωγές γεωργικών προϊόντων που προέρχονται από αυτές τις τρεις μη κοινοτικές χώρες και μειώνει για ορισμένα γεωργικά προϊόντα — στα οποία περιλαμβάνονται τα βύσσινα — τις εισφορές εντός των ορίων των κοινοτικών ποσοστώσεων ή τους δασμούς υπό τους όρους που προβλέπονται στα παραρτήματα VIIIα και VIIIβ των εν λόγω συμφωνιών.

Το άρθρο 15 των συμφωνιών ορίζει τα ακόλουθα:

«Κατά παρέκκλιση των άλλων διατάξεων της παρούσας συμφωνίας, και ιδίως του άρθρου 24, εάν, λόγω της ιδιαίτερης ευαισθησίας των γεωργικών αγορών, οι εισαγωγές προϊόντων καταγωγής ενός από τα μέρη, που αποτελούν αντικείμενο των παραχωρήσεων που χορηγούνται στο άρθρο 14, προκαλούν σημαντικές διαταραχές στις αγορές του άλλου μέρους, τα δύο μέρη προβαίνουν αμέσως σε διαπραγματεύσεις για την εξεύρεση κατάλληλης λύσεως. Εν αναμονή αυτής της λύσεως, το ενδιαφερόμενο μέρος μπορεί να λάβει τα μέτρα που θεωρεί απαραίτητα.»

50. Η Επιτροπή δηλώνει ότι στις 19 Ιουλίου 1993, δηλαδή την επομένη της ενάρξεως ισχύος του συστήματος ελαχίστης τιμής, ενημέρωσε την Αντιπροσωπεία της Δημοκρατίας της Πολωνίας για τη θέσπιση των μέτρων διασφαλίσεως και της διαβίβασε ένα αντίτυπο του επίσημου κειμένου του σχετικού κανονισμού. Την ίδια ημέρα η αντιπροσωπεία της Πολωνίας αντέδρασε με ρηματική διακοίνωση, με την οποία ζήτησε την έναρξη διαπραγματεύσεων σχετικά με το θεσπισθέν σύστημα. Η Επιτροπή έκανε

15 — Οι συμφωνίες αυτές εγκρίθηκαν με τις αποφάσεις 92/228/ΕΟΚ, 92/229/ΕΟΚ και 92/230/ΕΟΚ, της 25ης Φεβρουαρίου 1992 (ΕΕ L 114, σ. 1, ΕΕ L 115, σ. 1, και ΕΕ L 116, σ. 1), και τέθηκαν σε ισχύ κατόπιν της πραγματοποιήσεως των κοινοποιήσεων μεταξύ των συμβαλλομένων μερών.

αμέσως δεκτό το αίτημα αυτό και οι διαπραγματεύσεις κατέληξαν στον καθορισμό μιας νέας ελαχίστης τιμής για τα βύσσινα.

51. Από το άρθρο 15 των ενδιαμέσων συμφωνιών προκύπτει ότι οποιοδήποτε συμβαλλόμενο μέρος έχει τη δυνατότητα, σε περίπτωση σοβαρών διαταράξεων της αγοράς, να λάβει τα μέτρα που θεωρεί απαραίτητα, ενώ, επιπλέον, από τα προσκομισθέντα στοιχεία προκύπτει ότι η Επιτροπή τήρησε την υποχρέωση άμεσης ενάρξεως διαβουλεύσεων για την εξεύρεση λύσεως στο πρόβλημα. Υπ' αυτές τις συνθήκες, φρονώ ότι η θέσπιση του συστήματος ελαχίστης τιμής μπορεί να θεωρηθεί ότι δεν προσκρούει στο άρθρο 15 της ενδιάμεσης συμφωνίας που συνήφθη με τη Δημοκρατία της Πολωνίας.

52. Συνοψίζοντας, καταλήγω στο συμπέρασμα ότι κανένα από τα τεθέντα ζητήματα δεν θίγει το κύρος του κανονισμού 1932/93.

53. Επομένως, στο πρώτο και στο τρίτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι από την εξέταση των υποβληθέντων ερωτημάτων δεν προέκυψε, λαμβανομένων υπόψη της διατάξεως περί παραπομπής και των λοιπών στοιχείων που προέκυψαν κατά την παρούσα διαδικασία, κανένα στοιχείο ικανό να θίξει το κύρος του κανονισμού 1932/93.

Το δεύτερο ερώτημα

54. Όπως προκύπτει από τη διάταξη περί παραπομπής, η παρούσα υπόθεση αφορά τις εισαγωγές βυσσίνων που πραγματοποιήθηκαν στις 19 και 20 Ιουλίου 1993. Το εθνικό δικαστήριο αμφιβάλλει αν μπορεί να εφαρμοστεί στις εισαγωγές αυτές ένας κανονισμός που διορθώθηκε μόλις στις 20 Ιουλίου 1993.

55. Η Επιτροπή και η Ισπανική Κυβέρνηση ισχυρίζονται ότι για την ερμηνεία του κανονισμού 1932/93 δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη αποκλειστικά και μόνο το γερμανικό κείμενο και ότι, επομένως, ο κανονισμός αυτός εφαρμόζεται και στις εισαγωγές που πραγματοποιήθηκαν στις 19 και 20 Ιουλίου 1993. Κατά την άποψη αυτή, στην προκειμένη περίπτωση δεν τίθεται ζήτημα αναδρομικής εφαρμογής.

56. Κατά το άρθρο 191 της Συνθήκης, οι κοινοτικές πράξεις αρχίζουν να ισχύουν από την ημερομηνία που ορίζουν ή, άλλως, την εικοστή ημέρα από τη δημοσίευσή τους στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*. Ο κανονισμός 1932/93 δημοσιεύθηκε στις 17 Ιουλίου 1993 και τέθηκε σε ισχύ, σύμφωνα με τις διατάξεις του, στις 18 Ιουλίου 1993, δηλαδή την επομένη της δημοσιεύσεώς του. Η ύπαρξη σφάλματος στο γερμανικό κείμενο, καθόσον στο κείμενο αυτό αναφέρονταν τα γλυκά κεράσια αντί των βυσσίνων, δεν επηρεάζει τον χρόνο ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού, δεδομένου ότι, όπως αναφέρθηκε ανωτέρω στην παράγραφο 23, το περιεχόμενό του μπορούσε να προσδιοριστεί, ήδη πριν από τη διόρθωση της 20ής Ιουλίου 1993, μέσω της απλής ερμηνείας του υπό το φως των λοιπών γλωσσικών αποδόσεων, καθώς και των συμφραζομένων και του σκοπού του.

57. Επομένως, η διόρθωση του εσφαλμένου γερμανικού κειμένου δεν είχε ως αποτέλεσμα να προσδώσει αναδρομική ισχύ στις επίμαχες κοινοτικές διατάξεις, δεδομένου ότι ο κανονισμός 1932/93, ως είχε αρχικώς,

δεν μπορούσε — όπως προαναφέρθηκε — να ερμηνευθεί αποκλειστικά βάσει μιας μόνο γλωσσικής αποδόσεως, αλλά έπρεπε να ερμηνευθεί υπό το φως όλων των γλωσσικών αποδόσεων καθώς και των συμφραζομένων και του σκοπού του.

58. Επομένως, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι οι διατάξεις του κανονισμού 1932/93 είχαν εφαρμογή και στις εισαγωγές βυσσίνων που πραγματοποιήθηκαν στις 19 και 20 Ιουλίου 1993.

Πρόταση

59. Κατόπιν των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να δώσει στα ερωτήματα που του υποβλήθηκαν την ακόλουθη απάντηση:

«1) Από την εξέταση των υποβληθέντων ερωτημάτων δεν προέκυψε, λαμβανομένων υπόψη της διατάξεως περί παραπομπής και των λοιπών στοιχείων που προέκυψαν κατά την παρούσα διαδικασία, κανένα στοιχείο ικανό να θίξει το κύρος του κανονισμού (ΕΟΚ) 1932/93 της Επιτροπής, της 16ης Ιουλίου 1993, για την καθιέρωση μέτρων διασφαλίσεως όσον αφορά τις εισαγωγές βυσσίνων.

2) Οι διατάξεις του προαναφερθέντος κανονισμού είχαν εφαρμογή και στις εισαγωγές βυσσίνων που πραγματοποιήθηκαν στις 19 και 20 Ιουλίου 1993.»